

ETT MÄRKLIGT FISKE.

AV: ERIK ELFMAN.

Tidigt en marsmorgon har jag tagit mig ner till stranden vid Värnanäs för att pröva fiskelyckan på isen. Det är en vindstilla morgon och man kan ana solen under horisonten i sydost.

Jag går upp i skogen en bit från stranden där jag har min spark fastkedjad vid en tall. Vis av tidigare erfarenhet då min spark olovandes hade "lånats" av någon, var det ett måste att ha den fastlåst. Det är ju besvärligt och tungt att behöva bära fiskeutrustning och samtidigt kunna ägna sig effektivt åt fiske, så en spark behövs och är dessutom bra att fästa ett vindskydd på.

Kommen en bit ut från stranden hugger jag ett hål för att se hur tjock isen är. Jag konstaterar att den är omkring två decimeter, vilket är bärkraftigt nog, men ganska lätt att hugga hål igenom. Solen kommer som ett eldklot över skogskanten och det ser ut att bli en fin dag. Eftersom det är bråttom som alltid, när man ska ut och fiska, så har jag inte kontrollerat temperaturen, men gissar att det är 7-8 minusgrader och jag tänker belåtet på att solen kommer att värma gott frampå dagen.

Jag hugger metodiskt hål på hål allt närmare sundet mellan fastlandet och Fallskären och söker på olika djup. Inget napp ännu, men jag hyser gott hopp om bra resultat, för senaste gången var det givande fiske här.

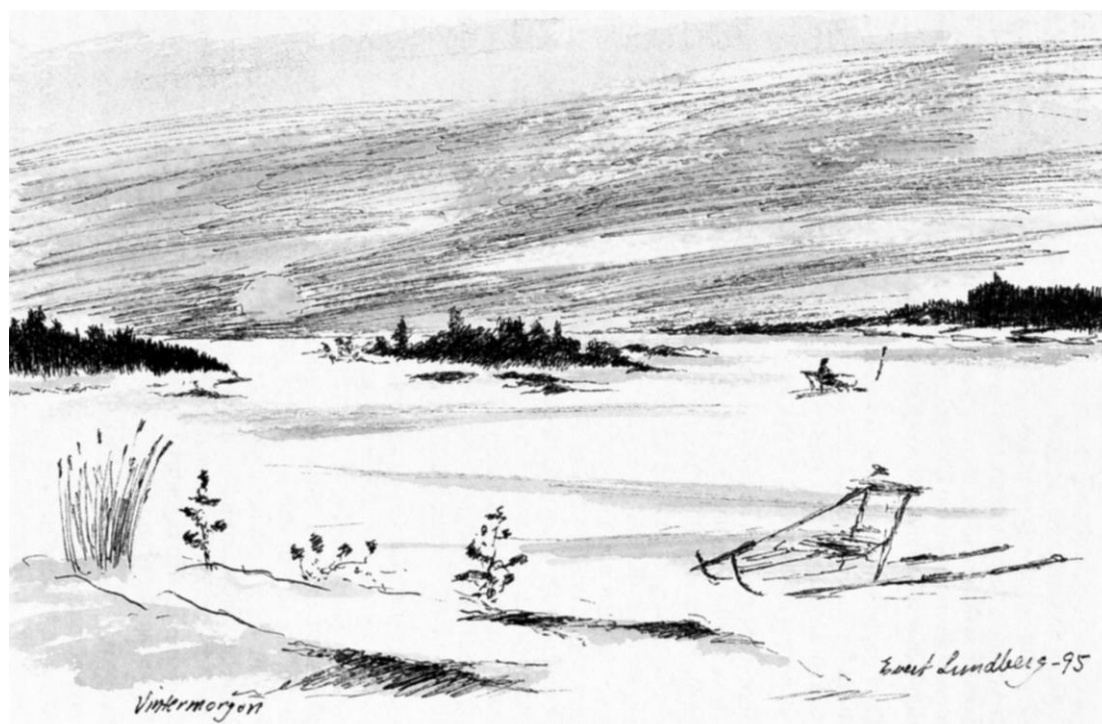
Jag sitter skönt på min spark och lyssnar på orrspelet, som nu kommit igång på Fallskären och fastlandet, samt hackspettarnas trummande, korparnas mångfaldiga läten och fisket blir med ens inte det viktigaste längre. Plötsligt får jag annat att tänka på då det kommer ett häftigt hugg efter min pimpel, men tyvärr fastnar inte fisken. Jag blir ivrigare med mina ryck i metspöt och får på nytt ett kraftigt hugg. Det är en stor fisk, det känner jag och gör ett mothugg och snart är fisken landad uppe på isen. Det är en lake och jag uppskattar vikten till ett par kilo. Skulle jag inte få någon mer fisk så är ändå dagen räddad.

Solen stiger allt högre och börjar värma riktigt gott, men det är klen med nappandet, förutom några små-abborrar som blir återbördade till sitt rätta element för att växa till. För några år sedan hade de tagits med hem till vår katt, men han finns inte i livet mera.

Hungern börjar göra sig påmind och jag sparkar in till närmsta land där jag sätter mig i solskenet mot en stor sten och njuter av min mat och naturen omkring mig. Snart är jag mätt och förnöjd, varför jag åker ut igen och tar nu vägen utanför Fallholmen, där jag tänker prova nya fiskevattnen. Jag gör några hål i kanten av den vrakis som bildats av den senaste sydvästvinden, men som nu frusit till igen. Jag får genast några stora abborrar, men det blir bara en eller två i varje hål, varför jag ständigt måste söka i nya hål och förflytta mig.

Efter någon timma av idogt fiskande gör sig magen påmind om att det är tid för en smörgås och lite kaffe och jag plockar fram det ur ryggsäcken. Under tiden jag äter rycker jag lite förstrött i mitt metspö och jag känner ett litet napp då och då.

Som pålägg på min smörgås har jag skivor av hackkorv och en bit av korven hamnar i hålet. Den sjunker sakta ned under iskanten under det att jag iakttar den. Plötsligt åker hjärtat upp i halsgropen på mig för jag ser flera skuggor som rör sig där nere i vattnet. En av skuggorna, som jag ser är en sik, närmar sig den sjunkande korvbiten och suger den i sig. Jag halar upp mitt större blänke och byter till en liten pirk som brukar vara bra för sikmete. En av sikarna, ett större exemplar, gör sig beredd att hugga min pirk, då en mindre fisk i stället nappar. Jag gör ett mothugg och drar upp siken på isen. Den efterföljs snart av ytterligare tre stycken. Den riktigt stora siken har jag inte lyckats lura att ta min pirk trots mina ivriga försök. Den gör bara skenmanövrar och stöter liksom på lek lite retfullt till min pirk ibland.

När jag först hade sett sikarna hade jag i min iver kastat min smörgås på isen, men nu dök tanken upp att det var ju en korvbit som först hade lockat fiskarna. Jag tar därför en liten bit av hackkorven och fäster den på kroken. Efter en stunds lockande med pirken närmar sig den stora siken. Jag ser hur den spänner ut gällocken och suger i sig krok och korvbit. Jag gör ett mothugg, nu är han fast och ligger snart på isen och sprattlar. Hackkorven blev alltså hans öde och min glädje. En mycket stor fisk och den är glänsande i silver och violett. Då jag väger den vid hemkomsten slår vågen på 1,3 kilo. En hög vikt för en gråsik och den största jag fått någon gång.

Under detta lite märkliga fiske ser jag på den dalande solen att det är dags att bege sig hemåt, för det är ju ett bra stycke in till Värnanäs. Kommen till land där jag låser fast min spark och plockar ihop mina fiskegrejer är västerhimlen tonad i gult, rött och violett, så jag har verkligen utnyttjat dagen. Mycket nöjd med min dag tänker jag på hur lyckligt lottade vi svenskar är som kan leva så nära en härlig natur och ha en verklig frihet. Man hoppas att kommande generationer värdesätter allt detta och är rädda om vårt härliga Sverige.